

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Nejvyšší státní zástupkyně**, se sídlem Jezuitská 4, 660 55 Brno, proti **žalované: Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, 306 14 Plzeň, *za účasti osoby zúčastněné na řízení: P. V.*, bytem [redacted], v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **26.9.2006**, blíže **neoznačenému číslem jednacím**, o vydání osvědčení P. V. o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 26.9.2006, blíže neoznačené číslem jednacím, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 23.2.2009 a doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 9.3.2009 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (dále též jen „ZČU“) ze dne 26.9.2006, blíže neoznačenému číslem jednacím, o vydání osvědčení osobě zúčastněné na řízení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o vydání osvědčení osobě zúčastněné na řízení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice.

Problematika vysokých škol byla upravena zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*zákon o vysokých školách*“). Na danou problematiku rovněž dopadají ustanovení Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu přijaté dne 11.4.1997 v Lisabonu a vyhlášené pod č. 60/2000 Sb.m.s. (dále též jen „*Úmluva*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*správní řád*“).

Žalobkyně brojila proti napadenému rozhodnutí na základě § 66 odst. 2 soudního řádu správního, když závažný veřejný zájem na podání žaloby je dle žalobkyně dán zájmem nad dodržováním právních předpisů ve správním řízení, právních předpisů vydaných v oblasti vysokého školství a nutnosti zajištění přístupu k právnickým profesím pouze pro vysoce odborně připravené a kvalifikované právníky, kteří nabyli řádného právního vzdělání.

Dle žalobkyně došlo ze strany žalované k porušení § 2, § 3, § 17 odst. 1, § 50 odst. 1, 2, § 68 odst. 3, 4 správního řádu ve vztahu k § 78, § 89 a § 90 zákona o vysokých školách.

Žalobkyně konstatovala, že součástí správního spisu žalované vedeného ve věci žádosti osoby zúčastněné na řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání jsou pouze prosté kopie diplomu magistra práva s překladem z ukrajinského jazyka, přílohy k diplomu o vysokoškolském vzdělání DP č. 200579 s překladem z ukrajinského jazyka, rozhodnutí o vydání osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice ze dne 26.9.2006 a osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice ze dne 26.9.2006 č.j. ZČU * N-445/06. Z předloženého spisového materiálu tak není zřejmé, že by vyjma vyhotovení konečného rozhodnutí byl ve věci učiněn jakýkoli úřední úkon. Rovněž způsob vedení spisu neodpovídá příslušným ustanovením správního řádu, zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a vyhlášce č. 646/2004 Sb., upravující podrobnosti výkonu spisové služby.

Ze správního spisu rovněž nevyplývá, jakým způsobem a v jakém rozsahu žalovaná zkoumala splnění podmínek pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Co se týká posouzení studijních programů a náplně vysokoškolského studia v zahraničí žalovanou, není v tomto směru ze správního spisu vedeného žalovanou patrné, zda k takovému posouzení ve správním řízení vůbec došlo, neboť žádný důkazní materiál vztahující se k této otázce se ve spise nenachází. Podle § 90 zákona o vysokých školách je podkladem pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání rovněž doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. Ve spisovém materiálu žalované vedeného ve věci osoby zúčastněné na řízení však žádné vyjmenované podklady vedeny nejsou, není tudíž možné přezkoumat, z jakých podkladů žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná pouze uvedla, že nebyl prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací, o jejíž uznání bylo žádáno ve smyslu čl. 1 Úmluvy, aniž je však uvedeno, jakým způsobem a v jakém rozsahu žalovaná studijní programy a náplň vysokoškolského studia v zahraničí zkoumala.

Rozhodnutí není řádně odůvodněno nikoli proto, že podle § 68 odst. 4 správního řádu není odůvodnění třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví, nýbrž proto, že správní orgán neopatřil podklady, na jejichž základě by mohl uvést náležitosti odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu, když již v rozhodnutí odůvodnění uváděl.

Žalovaná tedy nepostupovala v souladu s § 2 odst. 1, § 3, § 17 odst. 1, § 50 odst. 1, 2, § 51 odst. 1 správního řádu, neboť její rozhodnutí se neopírá o spolehlivě zjištěný stav věci.

Napadené rozhodnutí je nezákonné. Trpí vadou řízení, jíž byla podstatně porušena ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. Tato vada spočívá v absenci důvodů rozhodnutí, které by se opíraly o skutečnosti a důkazy, které správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí vedly. Správní rozhodnutí musí vycházet ze zjištěného skutkového stavu a správní orgán může rozhodnout teprve tehdy, pokud se dostatečně seznámil se skutkovým stavem na základě podkladů předložených mu účastníkem řízení, anebo které správní orgán opatřil sám z moci úřední. Všechny podklady, které vedly k vydání rozhodnutí, musí být ve správním spise uvedeny. Správní orgán je pak vázán zásadou volného hodnocení důkazů, které vyplynuly z provedení konkrétních důkazních prostředků. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění je velmi kusé a neobsahuje ani v nejmenším odkaz na podklady, ze kterých při svém rozhodování správní orgán vycházel. V daném případě se jednalo o posouzení obdoby či odlišností studijních programů, které mělo být založeno na řádném hodnocení zejména listinných důkazů založených ve správním spise. Výsledkem takového volného hodnocení důkazů mělo být posouzení toho, zda studijní programy obdobné jsou či nejsou. Z předloženého správního spisu vedeného žalovanou ve věci osoby zúčastněné na řízení ale nevyplývá, jaké důkazy správní orgán shromáždil a zda vůbec provedl dokazování. Pokud důkazy neprovedl, nemohl je ani hodnotit. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, a proto nezákonné. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalovaná v dané věci nerespektovala základní zásady řízení v intencích správního řádu. V té souvislosti žalobkyně připomněla rozhodnutí uveřejněné v ASPI pod č.j. 6 A 825/95, podle něhož: *Soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání zrušit.*

Podle obsahu spisu nelze vyloučit pochybnosti, zda vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k obcházení § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, a zda osoba zúčastněná na řízení naplňuje znaky absolvování zahraniční vysoké školy, která by uskutečňovala studijní program,

který by byl obsahově obdobný studijnímu programu české veřejné vysoké školy. Tento závěr žalobkyně opřela o následující důvody.

Podstatná je ta skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení měla získat vysokoškolské vzdělání na Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva v Praze, spol. s r.o. (dále též jen „MVŠPP“). Osoba zúčastněná na řízení získala podstatnou část vzdělání nejprve formou bakalářského studijního programu v oboru „právo“ na Moskevském institutu podnikatelství a práva, kde získala diplom bakaláře práva VBA 0319630. Tato skutečnost vyplývá z přílohy k diplomu o vysokoškolském vzdělání. Toto studium však bylo na základě soukromoprávních smluv uskutečněno na MVŠPP, nyní Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. se sídlem Jesenice, Zdiměřice 76. Bakalářský studijní program byl ukončen závěrečnou státní zkouškou s tím, že toto vzdělání bylo dále nostrifikováno Zakarpatskou státní univerzitou dne 31.8.2006, č. 6/1-517 n/633.17. S takto uznaným vzděláním byla osoba zúčastněná na řízení následně přijata ke studiu v magisterském studijním programu na ZSU, výuka však byla opět na základě soukromoprávních smluv realizována na MVŠPP.

Dle smlouvy o podmínkách a řádu výuky na MVŠPP, kterou uzavřela s osobou zúčastněnou na řízení, zabezpečovala MVŠPP realizaci vysokoškolského navazujícího specializačního magisterského studijního programu Zakarpatské státní univerzity. Dle této smlouvy MVŠPP přijímala studenta do navazujícího specializačního magisterského studia studijního oboru Právo a zaručovala studentu úplné vysokoškolské vzdělání na základě úspěšného splnění předepsaného studijního plánu, tj. programu odborné přípravy, který odpovídá státním vzdělávacím normám vysokých škol Ukrajiny a České republiky. Dále se dle uvedené smlouvy MVŠPP zavazovala, že studentovi vytvoří podmínky pro získání plnohodnotného vysokoškolského vzdělání a vydá státní magisterský diplom Ukrajiny po splnění dále uvedených podmínek. Z uvedeného vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení studovala jak bakalářský, tak i magisterský studijní program na Zakarpatské státní univerzitě pouze prostřednictvím MVŠPP.

Vzhledem k absenci jakéhokoli dokazování v rámci správního řízení před tím, než bylo vydáno správní rozhodnutí, kterým byla osvědčena ekvivalence zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, nelze ze správního spisu rozpoznat, jaké vzdělání, v jakém právu bylo osobě zúčastněné na řízení vlastně poskytnuto. Zda předmětem studia na Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s MVŠPP bylo právo české či právo ukrajinské. Zjištění této skutečnosti je nezbytné pro posouzení, zda byly v tomto případě splněny podmínky pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ve smyslu § 89 a § 90 zákona o vysokých školách a zda mohla žalovaná jako správní orgán vydat napadené rozhodnutí. Žalovaná se však ve správním řízení o uznání ekvivalence zahraničního vysokoškolského vzdělání zkoumáním těchto skutečností nezabývala.

Pokud předmětem studia bylo ukrajinské právo a vzdělávání v právním řádu Ukrajiny tak, jak ho Zakarpatská státní univerzita poskytuje běžně svým studentům na Ukrajině, pak by zde byly dány důvody pro posouzení, zda studijní program je obsahově obdobný studijnímu programu na české právnické fakultě a zda jsou dány podmínky pro to, aby veřejná vysoká

škola mohla v souladu s § 89 a § 90 zákona o vysokých školách vydat osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice.

Pokud předmětem studia bylo právo české, pak je pro posouzení věci významná ta skutečnost, zda stejné vzdělávání v českém právu bylo poskytováno běžně i studentům na Ukrajině. Vzhledem k tomu, že ze správního spisu nelze tyto informace zjistit, je zřejmé, že správní orgán se tímto nikterak nezabýval. Jedná se však o skutečnost zásadního významu.

Z dopisu předchozího děkana Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni JUDr. Milana Kindla, CSc. č.j. DFPr 101/2003 adresovaného dne 27.1.2003 PhDr. D. Přerovské, jednatelce MVŠPP, a z dopisu ze dne 14.4.2004 adresovaného doc. Ing. Josefu Průšovi, CSc., rektorovi Západočeské univerzity v Plzni, vyplývá, že co do studijního plánu oboru „právo“ byly pro MVŠPP vzorem Západočeská univerzita v Plzni a Právnická fakulta Univerzity Karlovy. Pokud vzorem byly studijní plány uvedených tuzemských univerzit, nemohlo tudíž jít o zahraniční studijní plán, ale o studijní plán český, který byl s drobnými úpravami převzat z českých veřejných vysokých škol. V tomto případě by ale správní orgán nemohl postupovat dle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, neboť takové vzdělání nemůže být předmětem uznávání ve smyslu zákona o vysokých školách, ani by v tomto případě nebylo co uznávat. Naopak, pokud vzdělávání v českém právu nebylo současně poskytováno i studentům na Ukrajině, měl správní orgán prověřit, zda Zakarpatská státní univerzita je oprávněna na území České republiky poskytovat vzdělání v českém právu. Zakarpatská státní univerzita poskytovala právníké vzdělání českým studentům prostřednictvím MVŠPP. Pokud tedy poskytovala na území České republiky vzdělání v českém právu, jedná se o poskytování jiného vzdělání než toho, které běžně poskytuje na Ukrajině, a z povahy věci plyne, že se v případě českých studentů nejedná o vzdělání získané na zahraniční vysoké škole. V takovém případě by měla na území České republiky postavení jako kterákoli jiná zahraniční právníká osoba a k tomu, aby mohla poskytovat vysokoškolské právníké vzdělání, by měla být vybavena příslušnými oprávněními vydanými k tomu kompetentními orgány České republiky. Zakarpatská státní univerzita nedisponovala akreditací udělenou pro takový studijní program, který by poskytoval vysokoškolské vzdělávání v oblasti českého práva a právní vědy. V průběhu šetření k podání správní žaloby dle § 66 odst. 2 soudního řádu správního byly Nejvyššímu státnímu zastupitelství předloženy dvě licence udělené Zakarpatské státní univerzitě Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny, a to licence vystavená dne 10.1.2005 s dobou platnosti od 24.12.2002 do 31.12.2007, ze které vyplývá, že byla vydána na zvýšení kvalifikace, přípravu cizích státních příslušníků v akreditovaných základních zaměřeních (oborech), a dále licence vydaná dne 10.5.2006 pro vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na mladšího specialistu, bakaláře, specialistu, magistra. Z těchto licencí ale nevyplývá, že by Zakarpatská státní univerzita byla akreditována poskytovat vysokoškolské vzdělání v oblasti českého práva a právní vědy, tedy z pohledu této univerzity poskytovat vzdělání v oblasti cizího práva. Předpokladem toho, aby vysoká škola, jakožto česká právníká osoba, mohla poskytovat vzdělání v příslušném studijním programu, je udělení akreditace dle platného zákona o vysokých školách. Pokud by byla akceptována praxe, že zahraniční právníká osoba by touto akreditací vybavena být nemusela, jednalo by se tak o zvýhodnění této zahraniční právníké osoby, které nemá oporu v zákoně o vysokých školách ani v jiných souvisejících právních předpisech.

Jako nezákonné žalobkyně spatřuje napadené rozhodnutí rovněž v tom, že jí bylo uznáno celé studium osoby zúčastněné na řízení, tedy i ta část, kterou absolvovala na Moskevském institutu podnikatelství a práva v Rusku. Žalovaný tak automaticky uznal i cizí (bakalářské) vzdělání získané ve třetí zemi, a to tak, že převzal nostrifikaci, kterou vydala Zakarpatská státní univerzita. Takový postup však zákon ani platná mezinárodní smlouva neumožňuje. I Úmluva hovoří o „uznávání“ vysokoškolských kvalifikací a nikoli o uznávání nostrifikací. Nostrifikace Zakarpatské státní univerzity, kterou bylo uznáno bakalářské vzdělání osoby zúčastněné na řízení získané na Moskevském institutu podnikatelství a práva, tak nemá na území České republiky žádný právní význam. Pokud žalovaná napadeným správním rozhodnutím uznala shodnost studijního programu, neznamená to v žádném případě i to, že uznala rozhodnutí cizího správního orgánu. Ponecháme-li stranou tu skutečnost, že žalovaná nemohla řádně porovnávat obsah studia a studijní program Zakarpatské státní univerzity se studijním programem české veřejné vysoké školy, pokud byla podstatná část tohoto studia vykonávána v jiné „třetí“ zemi, nemůže mít žádné cizí správní (nostrifikační) rozhodnutí platnost na území České republiky. Jakýkoli jiný přístup by byl podstatným zásahem do státní suverenity. Podobně to dovedl i Nejvyšší správní soud v roce 1925 v rozhodnutí č.j. 4105/1925, kde se uvádí: *V postupu tom však nelze shledati ani nezákonnost ani vadnost, když přece úřad republiky čsl. zřejmě není příslušným, aby rozhodoval o tom, zda diplom nabytý na jednom cizozemském učilišti (v Arnstadtě) je nebo není rovnocenným s diplomem jiného cizozemského učiliště (v Budapešti) a když rozhodovati o takovéto rovnocennosti bylo by zřejmě věcí příslušných orgánů této vysoké školy (budapešťské) resp. příslušných úřadů státu maďarského, přičemž ovšem z pojmu suverenity státní plyne, že by rozhodnutí, které by v tomto směru v příčině stěžovatelova diplomu (zkoušky) nabytého (složené) teprve roku 1920, tedy dávno po převratu, učinily (tedy rovněž již po převratu) uvedené orgány cizího (maďarského) státu, nemělo nižádného právního významu pro oblast státu čsl.*

Aby mohla žalovaná uznat ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, musela by uznat i tu část bakalářského vzdělání, které osoba zúčastněná na řízení získala na Moskevském institutu podnikatelství a práva v Ruské federaci. To však žalovaná neučinila. Tímto postupem zatížila napadené správní rozhodnutí vadou, která způsobuje jeho nezákonnost.

Zprostředkováváním bakalářského i magisterského vzdělání Zakarpatské státní univerzity na území České republiky Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva v Praze, spol. s r.o. a následně Mezinárodním institutem podnikatelství a práva s.r.o. došlo k obcházení systému povinných akreditací, které vyžaduje zákon o vysokých školách v části osmé, § 78 a násl. Ze spisového materiálu, který byl žalobkyni předložen, vyplývá, že žalovaný správní orgán věděl, jakým způsobem osoba zúčastněná na řízení vysokoškolský diplom Zakarpatské státní univerzity získala, a tento způsob v podstatě svým jednáním a následně vydáním napadeného rozhodnutí aproboval. Neexistence akreditace příslušného studijního programu tak byla v podstatě nahrazována vydáváním nostrifikačních rozhodnutí žalované. I z tohoto důvodu shledává žalobkyně postup žalované, jakož i napadené správní rozhodnutí nezákonnými.

Dalším namítaným důvodem nezákonnosti je existence dvou obsahově téměř stejných osvědčení vydaných osobě zúčastněné na řízení dne 26.9.2006 č.j. ZČU * N-445/06 o uznání

zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, avšak lišící se formou vyhotovení, které žalovaná vydala.

V rámci šetření, které provádělo Nejvyšší státní zastupitelství ve věci podnětu předsedy České advokátní komory k podání správní žaloby proti rozhodnutí o vydání osvědčení o ekvivalenci vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, byl vyžádán spis žalované, ve kterém se nacházela kopie osvědčení, na které bylo uvedeno, že Západočeská univerzita uznala vysokoškolské vzdělání získané na Zakarpatské státní univerzitě. Současně s podnětem předsedy ČAK byla Nejvyššímu státnímu zastupitelství předložena kopie osvědčení stejného jednacího čísla, dle kterého Západočeská univerzita uznala vysokoškolské vzdělání získané na Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s MVŠPP. V rámci šetření tak bylo zjištěno, že v téže věci byla vydána dvě osvědčení stejného jednacího čísla ZČU * N-445/06, jejichž písemná vyhotovení se však od sebe liší. Vzhledem k tomu, že osvědčení č.j. ZČU * N-445/06 je součástí napadeného rozhodnutí a společně s originálním diplomem ekvivalentní diplomu, který je vydáván absolventům magisterských studijních programů na univerzitách a vysokých školách v ČR, není jasné, které z vydaných osvědčení je platné a které nikoli.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě navrhla žalobu zamítnout, když uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a v souladu se zákonem o vysokých školách a že žalobcem uváděné skutečnosti neodpovídají skutečnému stavu projednávané věci.

Žalovaná konstatovala, že řízení o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace bylo na Západočeské univerzitě v Plzni zahájeno podáním písemné žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 22.9.2006. Žalovaná je příslušná k řízení ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Tuto skutečnost také potvrzuje dopis Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č.j. 11 384/2008 - 30 ze dne 10. června 2008, kde se mimo jiné uvádí, že podle zákona o vysokých školách je k rozhodování o uznání vzdělání z oblasti příbuzné oblasti zahraničního studia příslušná veřejná vysoká škola. S ohledem na skutečnost, že žalovaná uskutečňuje akreditovaný magisterský studijní program právo a právní věda, je příslušná v řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení o uznání jejího zahraničního studia. Dnem podání žádosti osoby zúčastněné na řízení bylo zahájeno řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace podle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Podáním žádosti žalovaná také založila správní spis, kde soustředila skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí ve věci.

Žalovaná dále citovala znění § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách, podle něhož veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací, a § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách, podle něhož je podkladem pro uznání originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu, a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách, a o naplní

vysokoškolského studia v zahraničí. Podle téhož ustanovení se úředně ověřený překlad těchto dokladů vyžaduje pouze v případě, že je to třeba.

Skutečnost, že žalovaná při posuzování žádosti osoby zúčastněné na řízení zkoumala a shromáždila potřebné podklady podle výše uvedených ustanovení zákona o vysokých školách, dokládala takto. Osoba zúčastněná na řízení k žádosti ze dne 22.9.2006 připojila úředně ověřenou kopii diplomu, včetně jeho úředního překladu vydaného Zakarpatskou státní univerzitou pod číslem DP 200579 dne 19. září 2006, a přílohu k diplomu DP 200579, ze které vyplývá, že absolvovaným studijním programem byl magisterský studijní program právo v oboru právní věda. Dále jsou zde uvedeny absolvované předměty, včetně jejich hodnocení, které dohromady vytváří strukturu studijního programu. Konečně příloha obsahuje potvrzení o tom, že rozhodnutím Státní atestační komise ze dne 18. září 2006 (protokol č. 13) byl osobě zúčastněné na řízení udělen titul magistra práva. Těmito doklady je splněn nejen požadavek § 90 odst. 2 na jejich předložení, ale tyto doklady slouží také jako doplňující informace o náplni vysokoškolského studia v zahraničí, jak to citované ustanovení vyžaduje. Součástí této přílohy jsou rovněž dodatečné informace o typu vzdělávací instituce, kdy je uvedeno, že Zakarpatská státní univerzita je státní univerzitou IV. úrovně akreditace, což je pro žalovanou také jeden z dokladů, které prokazují, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Není tedy pravda tvrzení žalobkyně, že žalovaná nečinila žádné úřední úkony ve smyslu zákona o vysokých školách.

Uvedené doklady však nebyly jedinými, ze kterých žalovaná získala předepsanou znalost o úrovni zahraniční vysoké školy a další potřebné doplňující informace. Především je nutno podtrhnout vyjádření tehdejšího děkana JUDr. Milana Kindla ze dne 14. dubna 2004 předložené rektorovi, které obsahuje právě srovnání studijního programu Právo a právní věda uskutečňovaného Západočeskou univerzitou v Plzni – Fakultou právnickou a studijního programu uskutečňovaného Zakarpatskou státní univerzitou. Skutečnost, že pro Zakarpatskou univerzitu zabezpečovala tento studijní program na základě smlouvy Mezinárodní vysoká škola podnikatelství a práva, je nerozhodná a je věcí soukromoprávní dohody těchto subjektů. Pro žalovanou je významné, že studijní program má řádně akreditován Zakarpatská státní univerzita, a nikoli to, kdo tento studijní program s touto univerzitou uskutečňuje ve spolupráci. Je ale třeba konstatovat, že uzavření smlouvy o zabezpečování studijního programu Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva nic nebrání. Z tohoto vyjádření vyplývá, že nejen děkan, ale také vědecká rada Fakulty právnické se důkladně zabývala posouzením obsahové shodnosti obdobných studijních programů. Podporou pro tato tvrzení je fakt, že obsahem vyjádření jsou detailní informace o tom, v čem konkrétně se studijní programy shodují nebo popřípadě „kosmeticky“ odlišují. Každopádně ale vyjádření obsahuje jednoznačné stanovisko v tom smyslu, že studijní program není odlišný. Při tomto hodnocení děkan vycházel i ze znalosti úrovně vysoké školy vzhledem k pedagogům na ní působícím.

Mimo tato zjištění, která pro rozhodnutí rektora předložila samotná Fakulta právnická - tedy ta součást Západočeské univerzity v Plzni, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program a jejíž stanovisko je pro posouzení shody studijních programů rozhodující - se Západočeská univerzita v Plzni i dále zabývala znalostí úrovně zahraniční vysoké školy

a strukturou jí uskutečňovaných studijních programů. V této souvislosti žalovaná uvedla, že řízení o uznání zahraničního studia a kvalifikace probíhá na ZČU podle závazné metodiky vydané Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Závaznost metodiky vyplývá z § 87 písm. k) zákona o vysokých školách, které stanoví, že ministerstvo plní úkoly nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení. Řízení proběhlo podle této metodiky. Podle metodiky ministerstva se také informace o statutu a „důvěryhodnosti“ zahraniční vysoké školy zkoumají nahlédnutím do elektronické databáze NARIC/ENIC České republiky, která byla zřízena za účelem plnění závazků Národního informačního centra České republiky ve smyslu Lisabonské úmluvy. Zde bylo ověřeno, že Zakarpatská státní univerzita je v této databázi uvedena. Tím je osvědčeno, že studijní programy, které jsou touto univerzitou uskutečňovány, jsou uskutečňovány institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách (§ 90 odst. 2).

Všechny tyto doklady byly soustředěny před vydáním rozhodnutí rektora o uznání zahraničního vysokoškolského studia a sloužily jako podklad pro vydání příslušného rozhodnutí. Nelze tedy tvrdit, že by žalovaná neučinila ve věci úkony potřebné ke zjištění potřebných podkladů nutných pro vydání rozhodnutí. Naopak, z dokladů je zřejmé, že žalovaná ověřila jak to, že zahraniční studijní program je obdobný se studijním programem uskutečňovaným Fakultou právnickou Západočeské univerzity, tak i to, že zahraniční studium poskytovala oprávněná instituce.

To, že Západočeská univerzita v Plzni dodržela předepsaný postup při uznávání zahraničního studia, podporuje sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 19. září 2008 pod čj. 18754/2008 - 30, kde se uvádí, že MŠMT neshledalo důvody pro prohlášení nicotnosti předmětného rozhodnutí (a ani rozhodnutí dalších vydaných jiným žadatelům v téže věci uznání jejich studia na Zakarpatské státní univerzitě). MŠMT žalované dne 10. června 2008 pod čj. 11 384/2008 - 30 dále sdělilo, že v souvislosti s podnětem České advokátní komory přezkoumalo postup Západočeské univerzity v Plzni a dospělo k závěru, že důvody nicotnosti napadeného rozhodnutí (a ani rozhodnutí dalších) nebyly shledány. Žalovaná připomněla, že ve správním řízení je MŠMT jejím nadřízeným správním orgánem. Tyto skutečnosti vyvrací i námitky žalobkyně o tom, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, neboť je zřejmé, jaké skutečnosti vedly rektora k vydání právě takového rozhodnutí. Rozhodnutí totiž uvádí, které doklady byly ve věci soustředěny, a také to, že proběhlo hodnocení oprávněnosti zahraniční instituce poskytovat srovnatelné vysokoškolské vzdělání, a také na čem je založená znalost zahraniční vysoké školy. Odůvodněna je i skutečnost, že nebyl prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací žadatele a kvalifikací absolventů Fakulty právnické ZČU. Navíc, jak uvádí sama žalobkyně, pokud bylo žadateli v plném rozsahu vyhověno, není odůvodnění třeba. Úvaha žalobkyně o tom, že odůvodnění nebylo uvedeno, protože pro něj nejsou podklady, je vyvrácena tím, co je konstatováno výše, a také příložením příslušných dokladů k vyjádření.

Dalšími důkazy o tom, že Zakarpatská státní univerzita je oprávněna poskytovat srovnatelné vysokoškolské vzdělání, vyplývá též z licencí, které byly této zahraniční vysoké škole průběžně udělovány. Již licence ze dne 7.2.2003 stanoví, že Zakarpatská státní univerzita (resp. její právní předchůdce) je oprávněna poskytovat vzdělávání stejného

kvalifikačního požadavku pro přípravu zahraničních občanů na akreditované bázi zaměření. To je potvrzeno i v dalších licencích (ze dne 10.1.2005 a 10.5.2006). Zejména licence z 10.5.2006 obsahuje informaci o tom, že licence se uděluje pro vysokoškolské vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na magistra. V příloze této licence je také uvedeno, že jedním ze zaměření Zakarpatské státní univerzity je zaměření 0601 Právo a v jeho rámci Právní vědy. Jednoznačným dokladem o tom, že jde o oprávněnou instituci poskytující srovnatelné vzdělávání, je doklad o udělení akreditace Zakarpatské státní univerzity Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 4. ledna 2005. Z něj vyplývá, že Zakarpatská státní univerzita je prohlášena za vysokoškolskou vzdělávací instituci IV. stupně. Akreditace je dosud platná. Popis, jakým způsobem je realizována spolupráce Zakarpatské státní univerzity a Mezinárodního institutu podnikatelství a práva, rekapituluje vyjádření Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 14.8.2007. Toto sdělení obsahuje informaci o tom, že Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny podporuje spolupráci Zakarpatské státní univerzity a Mezinárodního institutu podnikatelství a práva v oblasti uznávání dokladů o vzdělání se zaměřením Právo, obor Právní věda. Dále ze sdělení vyplývá, že Zakarpatská státní univerzita je řádně akreditovaná dle IV. nejvyššího stupně akreditace a že má akreditaci k přípravě státních příslušníků České republiky s tím, že je jim po absolvování přiznáván akademický titul „Magistr právních věd“. Za účelem dosažení shody studijních programů je Vědecká rada Zakarpatské státní univerzity oprávněna provádět změny ve studijních plánech, a to v rozsahu nezbytném pro dosažení souladu magisterského studijního programu s magisterskými studijními programy Právo a právní věda, který uskutečňují akreditované vysoké školy v České republice. Tímto operativním postupem byla tedy po celou dobu zajišťována shoda studijních programů.

S ohledem na skutečnosti shora uvedené a na doklady, které tyto skutečnosti prokazují, nelze dle žalované přisvědčit ani tvrzení žalobkyně, že z materiálů rozhodných pro rozhodnutí o uznání zahraničního studia nelze rozpoznat, jaké vzdělání bylo osobě zúčastněné na řízení poskytnuto - zda bylo předmětem ukrajinské právo nebo právo české. Z dokladů (licence a certifikát o akreditaci) je zřejmé, že Zakarpatská státní univerzita má akreditován, resp. je oprávněna poskytovat, magisterský studijní program Právo a právní věda cizím státním příslušníkům - občanům České republiky. Přitom se jedná o akreditovaný studijní program Zakarpatské státní univerzity. Jde tedy o studijní program zahraniční vysoké školy, jehož shoda s akreditovaným studijním programem Západočeské univerzity v Plzni byla potvrzena děkanem Fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni po projednání ve Vědecké radě fakulty. Studium, které osoba zúčastněná na řízení absolvovala, tak bylo zahraničním studiem, protože Zakarpatská státní univerzita má tento studijní program akreditován podle ukrajinských norem. Skutečnost, že na zabezpečení tohoto studijního programu se podílela jiná osoba na základě smlouvy, není pro rozhodnutí o uznání zahraničního studia nijak rozhodná. Podstatné naopak je to, že žalovaná měla před vydáním napadeného rozhodnutí k dispozici doklady předepsané zákonem o vysokých školách - diplom, informaci děkana o tom, že jde o obsahově shodný studijní program, a informaci o tom, že studijní program uskutečňuje oprávněná instituce. V tomto smyslu je také třeba hodnotit námitku, že uznáním magisterského studia bylo uznáno i bakalářské vzdělání, které osoba zúčastněná na řízení získala studiem Moskevského institutu podnikatelství a práva v Rusku. Lisabonský proces, který stanoví předpoklady pro uznávání studia, je založen na tzv. strukturovaném studiu, který

předpokládá stupně studia - bakalářský - magisterský - doktorský, přičemž základním rysem tohoto systému je vzájemná propustnost mezi jednotlivými stupni studia. To znamená, že osoba, která absolvovala bakalářský stupeň studia, může být přijata ke studiu magisterského studia a posléze studia doktorského, a to i v příbuzných oblastech, pokud jsou splněny podmínky přijímacího řízení. Bylo tedy výsostně na posouzení Zakarpatské státní univerzity, zda má za to, že uchazeč o přijetí ke studiu magisterského studijního programu uskutečňovaného Zakarpatskou státní univerzitou má splněny potřebné předpoklady. Je tedy nerozhodné, že v rámci zkoumání těchto předpokladů Zakarpatská státní univerzita nostrifikovala jeho bakalářské vzdělání. Naopak, pro Západočeskou univerzitu v Plzni je rozhodné, zda osoba zúčastněná na řízení absolvovala magisterský stupeň (studijní program), což je v podstatě ve smyslu uvedeného samostatná úroveň studia, a zda ho absolvovala na instituci, která je oprávněna poskytovat příslušné vzdělání. To bylo v průběhu řízení doloženo a osvědčeno. Zda byly splněny podmínky pro nostrifikaci bakalářského studia není a nemůže být předmětem zkoumání Západočeské univerzity v Plzni, pokud ta má osvědčeno, že žadatel získal magisterský titul ve srovnatelném studijním programu.

Žalovaná dále vysvětlila existenci dvou osvědčení. Západočeská univerzita v Plzni vydala osvědčení č. ZČU * N-445/06 ze dne 26. září 2006, kde se uvádí, že vysokoškolské vzdělání bylo získáno na Zakarpatské státní univerzitě ve spolupráci s Mezinárodní vysokou školou podnikatelství a práva v Praze. Protože tento text neodpovídá textu žadatelem předloženého diplomu, byla žalovaná nucena provést opravu tohoto osvědčení (o to byla požádána žadatelkou) tak, že opravila text osvědčení ve shodě s předloženým diplomem, že vysokoškolské vzdělání bylo získáno na Zakarpatské státní univerzitě. Původní nesprávné osvědčení bylo skartováno, o čemž je záznam ve správním spise. O platnosti osvědčení tak nemůže být pochyb. Je jediný platný originál osvědčení, který má žadatel k dispozici. Pokud jde o číslo opraveného osvědčení, pak musí být zachováno jeho původní číslo, aby byla zachována číselná řada, kterou má ZČU vyhrazeno pro tyto účely. Naprosto stejná praxe je i u vydávání náhradních dokladů - diplomů, vysvědčení, dodatků k diplomům apod. v případě jejich ztráty nebo zničení, přičemž tato praxe je naprosto stejná na všech veřejných vysokých školách v České republice.

Žalobkyně v replice zopakovala, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Zdůraznila, že žalovaná ve svém vyjádření podrobně popisuje, jaké úkony provedla v průběhu řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Tyto údajně provedené důkazy, kromě založení listinných materiálů předložených žadatelkou, tak měly být, dle žalobkyně, obsaženy ve správním spisu. Žalovaná příkladmo zmiňuje vyjádření dřívějšího děkana JUDr. Milana Kindla, které obsahuje stanovisko o neodlišnosti studijního programu, jímž se měla důkladně zabývat rovněž vědecká rada, a dále ověření důvěryhodnosti Zakarpatské státní univerzity v elektronické databázi NARIC/ETIC České republiky, čímž bylo osvědčeno, že studijní programy této univerzity jsou uskutečňovány institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Podle tvrzení žalované byly tyto úkony provedeny před vydáním napadeného rozhodnutí a sloužily jako podklad pro rozhodnutí rektora ve věci samé. Žalobkyně však oponuje, že žádný z právě uvedených důkazů nebyl proveden ve správním řízení vedeném o žádosti osoby zúčastněné na řízení. O těchto důkazech není v předmětném správním spisu ani zmínka. Obsah správního

spisu žalované tvořily pouze prosté kopie diplomu magistra práva s překladem z ukrajinského jazyka, přílohy k diplomu o vysokoškolském vzdělání s překladem z ukrajinského jazyka, rozhodnutí o vydání osvědčení o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice a osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice. Žádné jiné listiny se ve správním spise nenacházely.

Žalobkyně zopakovala, že ze správního spisu, který jí byl předložen k přezkoumání, nebylo patrné, že by byl ve věci učiněn úřední úkon zaměřený na zjištění potřebných skutečností. Nevyplývalo z něj, jakým způsobem a v jakém rozsahu žalovaná zkoumala splnění podmínek pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Nebylo z něj zřejmé, jakým způsobem došlo před vydáním rozhodnutí k posouzení studijních programů a náplně vysokoškolského studia v zahraničí, neboť žádný úkon vztahující se k této otázce nebyl ve spisu zaznamenán. Ani právní úvahy, jež žalovaná nyní prezentuje a které měly předcházet vydání rozhodnutí, nebyly ze spisu, a zejména pak z odůvodnění rozhodnutí, nikterak patrné. Žalobkyně nadále trvá na tom, že pokud žalovaná, přesto, že podle § 68 odst. 4 správního řádu není třeba odůvodnění uvádět, jestliže správní orgán v plném rozsahu vyhoví všem účastníkům, napadené rozhodnutí přece jen odůvodňovala, bylo její povinností odůvodnění zpracovat řádně a se všemi zákonnými náležitostmi, což nebylo učiněno. Jestliže podklady nebyly založeny ve spise, pak pojmově nezbývá, než přezkoumatelnost rozhodnutí posuzovat podle jeho obsahu. Zákonná možnost neuvedení odůvodnění rozhodnutí však sama o sobě nerehabilituje jeho nepřezkoumatelnost. Přitom všechny podklady, které vedly k vydání rozhodnutí, musí být ve správním spisu uvedeny (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 6A 825/95, publikované v ASPI: JUD 19893 CZ). Nejsou-li ve spisu zaznamenány, je nutno dovodit, že nebyly provedeny. V daném případě je tak možno konstatovat, že vydání rozhodnutí de facto nepředcházelo žádné správní řízení a napadené rozhodnutí bylo vydáno, aniž by byly dostatečně zjištěny skutkové okolnosti. Rozhodnutí samo pak neobsahuje odůvodnění v takovém rozsahu, aby bylo možno posoudit opodstatněnost právních závěrů správního orgánu. Za daného stavu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, a proto nezákonné.

Dle názoru žalobkyně listiny, které žalovaná dále ve svém vyjádření sumarizuje a které podle jejího tvrzení prokazovaly legitimitu výuky realizované Zakarpatskou státní univerzitou, jednoznačně neprokazují, jaké vzdělání, v jakém právu, bylo osobě zúčastněné na řízení vlastně poskytnuto. Neprokazují, zda předmětem studia bylo právo české či právo ukrajinské, zda tedy skutečně náplní absolvovaného studia byla náplň vysokoškolského studia v zahraničí. Ze správního spisu nelze tyto informace zjistit a dle mínění žalobkyně tuto záležitost ostatně dostatečně neosvětluje ani žalovanou zpracovaný text vyjádření k žalobě. Tato otázka tak není postavena na jisto dosud.

Žalobkyně považuje za nutné zdůraznit, že pokud žalovaná označuje za jeden z dokladů, ze kterých dovozuje znalost úrovně zahraniční vysoké školy, vyjádření tehdejšího děkana JUDr. Milana Kindla ze dne 14.4.2004, jedná se o zavádějící informaci. Obsahem tohoto vyjádření bylo toliko hodnocení studijního programu MVŠPP, tedy hodnocení studijního programu českého právního subjektu, nikoli o hodnocení studijního programu Zakarpatské státní univerzity, jakožto zahraniční vysoké školy. Za nesprávnou považuje

žalobkyně rovněž argumentaci žalované týkající se neprohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí MŠMT. Neshledání důvodů pro prohlášení nicotnosti napadeného rozhodnutí neznamená, že žalovaná dodržela předepsaný postup při uznávání zahraničního studia. Aby mohlo být určité rozhodnutí považováno za nicotné, musí v zásadě dojít při jeho vydání k porušení elementárních zásad správního řízení. Dle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu se jedná o věcnou nepřislušnost správního orgánu, a dále pak takové vady, pro něž takové rozhodnutí nelze za správní rozhodnutí vůbec považovat. Důvody pro prohlášení nicotnosti jsou tedy velmi specifické a jejich neexistence ještě sama o sobě nezakládá automaticky regulérnost celého správního řízení a zákonnost v něm vydaného správního rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

Ze správního spisu se k věci podává následující. Osoba zúčastněná na řízení podala k žalované žádost datovanou dne 22.9.2006. Osoba zúčastněná na řízení se identifikovala jménem, příjmením, adresou a telefonním kontaktem (vše uvedeno strojopisně). Na žádosti je dále uvedeno (u osobních údajů osoby zúčastněné na řízení) rukou psané datum a místo narození. Osoba zúčastněná na řízení požádala o nostrifikaci magisterského diplomu Mezinárodní vysoké školy podnikatelství a práva v Praze.

Přílohou žádosti je úředně ověřená kopie diplomu s přílohou v ukrajinském jazyce a jejich překlad do českého jazyka. Diplom byl vydán ZSU dne 19.9.2006 pod číslem DP 200579 a je na něm mj. uvedeno, že osobě zúčastněné na řízení byl rozhodnutím státní zkuškové komise ze dne 18.9.2006 udělen titul magistra práva a právní vědy. V příloze k diplomu je uveden jako předchozí doklad o ukončeném vzdělání diplom bakaláře právní vědy VBA 0319630 z Moskevského institutu podnikatelství a práva a údaj o potvrzení nostrifikace diplomu na Ukrajině ze dne 31.8.2006 č. 6/1-517 n/633.17. Dále je zde uveden celý název vysoké školy Zakarpatská státní univerzita, název diplomu jako „Diplom magistra“, typ (druh) studijního programu jako „studijní program odborné přípravy magistra“, délka studia 5 let, forma studia jako „denní“, obor „0601 – Právo“, specializace „8.060101 Právní věda“, profesní práva „práce v oboru magistr práva a právní vědy“ a datum ukončení studia 19. září 2006. Součástí přílohy je seznam předmětů tvořících absolvovaný studijní program s uvedením hodnocení u každého předmětu.

Ve správním spisu jsou dále kopie ukrajinských originálů vydaných Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny a jejich překladů do českého jazyka. Konkrétně je ve spisu založena kopie licence vydané 7.2.2003 pod č. 428903 pro Užhorodskou státní vysokou školu informatiky, ekonomiky a práva (Užhorodský státní institut informatiky, ekonomiky a práva) se sídlem v Užhorodu k poskytování vzdělávacích služeb s vyučovacími základy spojenými se získáním vzdělání stejného (rovnocenného) kvalifikačního požadavku pro přípravu zahraničních občanů na akreditované báze zaměření (speciálnosti, odbornosti). Ke kopii licence je přiložena i kopie dodatku k ní. Dále je ve spisu založena kopie certifikátu o akreditaci ze dne 4.1.2005 č. 071346, podle něhož byla ZSU prohlášena rozhodnutím Státní akreditační komise ze dne 19.10.2004 akreditovanou podle statutu vysokoškolské vzdělávací instituce IV. stupně. Součástí spisu je rovněž kopie licence ze dne 10.1.2005 č. 121557 vydané ZSU k poskytování vzdělávacími institucemi vzdělávacích služeb spojených se

získáním vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na zvýšení kvalifikace, přípravu cizích státních příslušníků v akreditovaných základních zaměřeních (oborech). Součástí spisu je dále kopie licence ze dne 10.5.2006 č. 048327 vydané ZSU k poskytování vzdělávacími institucemi vzdělávacích služeb spojených se získáním vysokoškolského vzdělání na úrovni kvalifikačních požadavků na mladšího specialistu, bakaláře, specialistu, magistra (včetně příloh k licenci).

Součástí správního spisu jsou i kopie dopisů MŠMT ze dne 10.6.2008 a ze dne 19.9.2008, kopie dopisu Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 14.8.2007 adresovaného MŠMT a tisk označený jako Postup při uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice podle zákona o vysokých školách z října 2004, vypracovaný odborem vysokých škol MŠMT.

Ve správním spisu je rovněž založen dopis JUDr. Milana Kindla, děkana FP ZČU ze dne 14.4.2004. Adresátem tohoto dopisu je rektor ZČU a tehdejší děkan FP ZČU se v něm vyjadřuje ke studijnímu programu uskutečňovanému MVŠPP. Ve spisu je rovněž usnesení Vědecké rady FP ZČU ze dne 19.3.2004, kde je pod bodem 4) uvedeno, že vědecká rada posoudila možnost nostrifikace diplomů absolventů MVŠPP.

Dne 26.9.2006 vydala žalovaná napadené rozhodnutí (neoznačené číslem jednacím). Ve výrokové části napadeného rozhodnutí se uvádí, že žalovaná podle § 89 odst. 2 a § 106 zákona o vysokých školách ve spojení s Úmluvou rozhodla o vydání osvědčení osobě zúčastněné na řízení (uvedeno je jméno a příjmení) o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které je přílohou tohoto rozhodnutí. V části označené jako odůvodnění je uvedeno, že žadatelka podala k žalované žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, které získal absolvováním magisterského studijního oboru „Právní věda“ na ZSU. Vzhledem k tomu, že ZSU je považována v Ukrajinské republice za vysokou školu, bylo třeba při posuzování žádosti aplikovat Úmluvu. Protože nebyl prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací, o jejíž uznání bylo žádáno, ve smyslu čl. 1 Úmluvy, vyhovuje ZČU žádosti a vydává osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žadatelce. Nostrifikační osvědčení je spolu s originálním diplomem ekvivalentní diplomu, který je vydáván absolventům magisterských studijních programů na univerzitách a vysokých školách v ČR.

V osvědčení označeném ZČU * N-445/06 ze dne 26.9.2006 je uvedeno, že žalovaná uznala podle § 89 odst. 1 písm. b), § 89 odst. 3 a § 106 zákona o vysokých školách vysokoškolské vzdělání získané na Zakarpatské státní univerzitě ve studijním oboru Právní věda. Dále je uvedeno, že osoba zúčastněná na řízení (označena jménem, příjmením, datem a místem narození) obdržela diplom rovnocenný s vysokoškolským diplomem, vydávaným v České republice veřejnou vysokou školou absolventům studia v magisterském studijním programu Právo a právní věda M 6805, obor „Právo“. Držitel tohoto dokladu je oprávněn užívat titul „magistr práva“.

Ve správním spisu je založeno také osvědčení stejného čísla a z téhož dne, tedy z 26.9.2006. Toto osvědčení je, až na dále konkretizovanou odlišnost, totožného obsahu

s osvědčením výše uvedeným. Zmíněnou odlišností je, že tímto osvědčením je uznáno vysokoškolské vzdělání získané na ZSU ve spolupráci s MVŠPP. Toto osvědčení je přeškrtnuto a ručně je dopsáno „skartováno“.

Žaloba je důvodná

Podle § 66 odst. 2 s.ř.s. je žaloba [proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.] oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Na posuzovanou věc týkající se uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dopadají nejen příslušná ustanovení zákona o vysokých školách, ale rovněž Úmluvy [srov. § 106 zákona o vysokých školách: *Ustanovení tohoto zákona se použijí, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.*]. Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku XI.2 dne 1. února 1999, pro Českou republiku pak v souladu s ustanovením téhož článku vstoupila v platnost dnem 1. února 2000. Jednou ze smluvních stran Úmluvy je i Ukrajinská republika, pro kterou Úmluva vstoupila v platnost dnem 1.6.2000. Ve smyslu § 106 zákona o vysokých školách mají ustanovení Úmluvy přednost před ustanoveními řečeného zákona. Příslušná ustanovení zákona o vysokých školách však nejsou s Úmluvou v rozporu.

Dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice, a to **na žádost absolventa zahraniční vysoké školy**, veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

Veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací (§ 89 odst. 3 zákona o vysokých školách).

Dle § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách rozhoduje ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rektor, přičemž ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách je podkladem pro uznání originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.

Zjistí-li veřejná vysoká škola, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne (§ 90 odst. 5 zákona o vysokých školách).

Dle § 105 zákona o vysokých školách pak nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení, což je v posuzované věci správní řád.

Vzhledem k obraně uplatněné žalovanou ve vyjádření k žalobě považuje soud za významné vyslovit se k otázce existence napadeného rozhodnutí, resp. k tomu, zda netrpí nicotností (tzv. nulitou). Právní teorie ve shodě se soudní judikaturou považuje za nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami [např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu)], že jej vůbec nelze považovat za rozhodnutí. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu a není zde tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Prvním právním předpisem v českém právním řádu formulujícím v souladu s teorií i judikaturou některé důvody nicotnosti je správní řád (viz § 77 správního řádu). Ze znění § 76 odst. 2 s.ř.s. pak vyplývá, že k nicotnosti soud přihlíží nejen k námitce žalobce, ale i z úřední povinnosti (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005 č.j. 6 A 76/2001-96, dostupný na www.nssoud.cz). S žalovanou tak lze souhlasit do té míry, že u napadeného rozhodnutí nelze shledat důvody pro prohlášení nicotnosti, není stíženo žádnou z výše vyjmenovaných závažných vad a je tudíž rozhodnutím existujícím. Z tohoto závěru však rozhodně nelze současně dovozovat, že napadené rozhodnutí nemůže trpět jinou, méně závažnou vadou, tj. nezákonností vyvolanou buď chybnou aplikací hmotného práva [pak by šlo o nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.], nebo práva procesního [procedurální pochybení mohou mít povahu nepřezkoumatelnosti

rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.]. A právě takovými nedostatky napadené rozhodnutí dle názoru soudu trpí.

Jednou z namítaných vad napadeného rozhodnutí je jeho nepřezkoumatelnost. Dle žalobkyně je odůvodnění napadeného rozhodnutí kusé, neobsahuje odkaz na podklady, ze kterých při svém rozhodování správní orgán vycházel, není z něj zřejmé, jaké důkazy správní orgán shromáždil a zda vůbec provedl dokazování, což nevyplývá ani z předloženého správního spisu.

Nejvyšší správní soud se k problematice přezkoumatelnosti rozhodnutí vyjádřil opakovaně. V rozsudku ze dne 9.6.2004 č.j. 5 A 157/2002–35 (tento i ostatní zde zmíněné rozsudky NSS jsou k dispozici na www.nssoud.cz) konstatoval, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal. V rozsudku ze dne 23.7.2008 č.j. 3 As 51/2007-84 pak Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného.

V dané věci bylo řízení zahájeno tak, jak předpokládá § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, tedy podáním písemné žádosti. Konkrétně se jednalo o žádost podanou a podepsanou osobou zúčastněnou na řízení, datovanou dne 22.9.2006, jejíž relevantní text zněl: *... v příloze si Vám dovoluji zaslat notářsky ověřený magisterský diplom Mezinárodní vysoké školy podnikatelství a práva v Praze, včetně překladu, a požádat Vás o jeho nostrifikaci, v rámci dohody mezi touto školou a ZČU v Plzni. Přílohou uvedeného podání byly ověřené kopie diplomu magistra práva a právní vědy a přílohy k vysokoškolskému diplomu DP č. 200579, obé vydané Zakarpatskou státní univerzitou v Užhorodu osobě zúčastněné na řízení. Doslovný text výroku napadeného rozhodnutí pak zněl: *Západočeská univerzita v Plzni podle § 89 odst. 2 a § 106 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) ve spojení s „Úmluvou o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu“ podepsanou dne 11. dubna 1997 v Lisabonu (dále jen Úmluva), rozhodla o vydání osvědčení paní/slečně P. V. o ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, které je přílohou tohoto rozhodnutí.**

Předmět řízení, v daném případě řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, byl a je vymezen písemnou žádostí v takové věci podané (a nikoliv přílohami takové žádosti). Z výše uvedeného je ale naprosto zřejmé, že to, o čem žalovaná rozhodla, se zcela míjí s tím, o co byla v podání osoby zúčastněné na řízení žádána. Zatímco text žádosti mluví k nostrifikaci *magisterského diplomu Mezinárodní vysoké školy podnikatelství a práva v Praze*, tedy školy tuzemské a nikoliv zahraniční, výrok napadeného rozhodnutí hovoří o *ekvivalenci zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice*. Žádost osoby zúčastněné na řízení vykazovala zřejmé vady (nostrifikovat ve smyslu § 89 zákona

o vysokých školách diplom získaný na tuzemské vysoké škole je pojmový nesmysl), avšak žalovaná tento zásadní nedostatek ignorovala a rozhodovala o věci zcela odlišně.

Již tato skutečnost způsobuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Rozhodnutí je výsledkem určitého procesu, řízení, jehož předmět je stanoveným způsobem vymezen (viz výše) a o tomto předmětu je pak rozhodováno. K tomu ale v posuzované věci nedošlo. Zde se předmět řízení úplně míjí s tím, o čem bylo rozhodnuto. A právě v tom (nikoliv ale pouze v tom, viz níže) spatřuje zdejší soud primárně nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí však trpí dalšími, tentokrát obsahovými nedostatky, které ho činí nesrozumitelným. Zákon o vysokých školách obsahové náležitosti pro rozhodnutí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace nepředepisuje, a proto byla žalovaná povinna aplikovat v tomto rozsahu ustanovení správního řádu (viz § 105 zákona o vysokých školách).

Podle § 68 odst. 1 správního řádu obsahuje rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 2 věta první a věta druhá před středníkem se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci. V souvislosti s identifikačními údaji fyzických osob pak na tomto místě správní řád odkazuje na vlastní § 18 odst. 2, podle něhož (konkrétně § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu) se údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

Rozhodnutí vydané v nostrifikačním řízení je individuálním správním aktem vydaným v oblasti veřejné správy buď orgánem moci výkonné [ministerstvem dle § 89 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách] nebo právnickou osobou, které zákon o vysokých školách svěřil rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy [veřejnou vysokou školou dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách] se závaznými právními účinky pro účastníka řízení, jemuž je určen. Vlastní autoritativní úpravu práv či povinností v sobě nese výrok, který je součástí výrokové části rozhodnutí a jádrem celého správního rozhodnutí. Právě v něm správní orgán (zde veřejná vysoká škola) vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, jež byla předmětem řízení, rozhodl. Výrok tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby nemohly ani v budoucnu vzniknout jakékoliv pochybnosti o tom, komu (které fyzické osobě) je zahraniční vysokoškolské vzdělání uznáváno, kde a kdy tato osoba zahraniční vysokou školu absolvovala (stát a vysoká škola) a jaký studijní obor vysokoškolského vzdělání získala. Pouze tato část rozhodnutí je závazná, schopná právní moci a vykonatelná [k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3.11.2003 sp.zn. IV. ÚS 772/02 (dostupný na www.nalus.cz): *Výrok rozhodnutí je ústředním bodem celého rozhodnutí, kterým se přiznává účastníkovi řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. závazně deklaruje, že určité právo nebo povinnost je či není. V některých případech zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, stanoví, co musí být obsaženo ve výroku, v jiných rozhodnutích obsah výroku vyplývá z jejich charakteru (§ 32*

odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Právě z uvedeného důvodu je nutné, aby výrok rozhodnutí, kterým je stanovena daňová povinnost (nově doměřována), byl zcela konkrétní, jednoznačný a srozumitelný...“]. Byť se uvedený nálezn vyjadřoval k daňovému rozhodnutí, mají jeho závěry podle názoru zdejšího soudu obecnou platnost i pro rozhodnutí vydaná ve správním řízení. To ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22.7.2008 č.j. 2 As 20/2008-73).

Podle názoru zdejšího soudu však výrok žalobou napadeného rozhodnutí tak, jak je citován výše, požadované nároky nesplňuje, neboť vyjadřuje pouze jakýsi zcela nekonkrétní příslib, že osoba zúčastněná na řízení obdrží osvědčení o ekvivalenci přesně nespecifikovaného vysokoškolského vzdělání získaného v zahraničí, aniž by opět vyjadřoval kde. Výrok tak zcela rezignuje na požadavek přesnosti a určitosti, postrádá hmotné vyjádření rozhodnutí o věci, je nesrozumitelný a z tohoto důvodu fakticky nepřezkoumatelný. Dovedeno ad absurdum, napadené rozhodnutí teoreticky umožňuje nostrifikaci zcela libovolného zahraničního vzdělání, protože bližší údaje o zahraničním vysokoškolském vzdělání jsou obsažené až v odůvodnění rozhodnutí, které však již autoritativní povahu nemá. Ostatně, i žalovaná ve vyjádření k žalobě k námitce žalobkyně o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů na svoji obranu uváděla, že ve smyslu § 68 odst. 4 správního řádu rozhodnutí nemusela vůbec odůvodňovat, protože žádosti osoby zúčastněné na řízení plně vyhověla. Rovněž nikoliv v souladu s požadavkem zákona je označena absolventka zahraniční vysoké školy, v tomto řízení osoba zúčastněná na řízení. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost označit účastníky řízení ve výrokové části. Jaké označení účastníků bude dostatečné ale neponechává na vůli správního orgánu. Správní řád určuje, které identifikační údaje musí být uvedeny u osoby fyzické a které u osoby právnické. U fyzických osob používá odkaz na § 18 odst. 2, podle jehož věty druhé údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Výrok napadeného rozhodnutí identifikuje osobu zúčastněnou na řízení pouze jejím jménem a příjmením.

Soud si je vědom okolnosti, že žalovaná napadené rozhodnutí vydala dne 26.9.2006, tedy za účinnosti nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Podle § 151 správního řádu pokud správní orgán zcela vyhoví žádosti o přiznání práva, jehož existence se osvědčuje zákonem stanoveným dokladem, lze místo písemného vyhotovení rozhodnutí vydat pouze tento doklad (odst. 1). O vydání dokladu se učiní záznam do spisu, který obsahuje náležitosti uvedené v § 67 odst. 2. Namísto odůvodnění se v záznamu uvede seznam podkladů rozhodnutí (odst. 2). Dnem převzetí dokladu účastníkem nabývá rozhodnutí právní moci a právních účinků (odst. 3).

Citované ustanovení tedy umožňuje správnímu orgánu oproti předchozí právní úpravě (zákon č. 67/1971 Sb., o správním řízení), aby bez zvláštního zákonného zmocnění po provedeném správním řízení zahájeném na návrh účastníka vydal místo písemného vyhotovení rozhodnutí „pouze“ doklad existenci práva osvědčující a do správního spisu učinil toliko záznam. Ustanovení § 151 správního řádu tak dává správnímu orgánu, za současného splnění zákonem stanovených podmínek, alternativní možnost intimace přijatého rozhodnutí účastníkovi řízení. Ze slov § 151 odst. 1 in fine správního řádu „...lze ...vydat pouze tento

doklad“ je nepochybné, že jde o institut, který správní orgán může, ale nemusí využít, tedy institut fakultativní. Žalovaná však v přezkoumávané věci tuto zákonem upravenou možnost evidentně nevyužila. Nevydala totiž místo rozhodnutí pouze osvědčení, které by materiálně dokladem ve smyslu § 151 správního řádu být mohlo, nýbrž řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení zakončila rozhodnutím ve formálním slova smyslu a současně uvedla, že „... osvědčení ... o ekvivalenci ... je přílohou tohoto rozhodnutí.“ Správním orgánem provedená volba procesního postupu ve své podstatě procesním předpisům neodporuje. Předpokládá však, že vydané a písemně vyhotovené rozhodnutí bude odpovídat zákonným požadavkům § 68 správního řádu, že rozhodnutí nabude právní moci a na základě pravomocného nostrifikačního rozhodnutí, kdy rozhodnutí má všechny potřebné zákonné právní účinky, bude vydáno osvědčení podle § 154 a násl. správního řádu, které pak bude osvědčovat pouze to, co bylo rozhodnutím uznáno.

Na tomto místě je tak nutné konstatovat, že napadené rozhodnutí žalované je z důvodů shora uvedených nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, **a proto jej soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro vady řízení.** Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je v dalším řízení žalovaná vázána právním názorem, který soud v rozsudku vyslovil.

Soud se z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost nemohl zabývat dalšími žalobními body. Ze stejného důvodu nehodnotil soud navrhované důkazy, a to pro nadbytečnost takového kroku vzhledem k důvodům, které soud vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí.

O nákladech řízení soud rozhodoval ve smyslu § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci měla žalobkyně plný úspěch, avšak žalobkyni v souvislosti s řízením žádné náklady nevznikly, nadto sama žádné neuplatňovala, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jen pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně je podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, osvobozena od soudních poplatků.

Podle § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobě na řízení zúčastněné žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřijatelná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. května 2010

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková